

Dag 492 – zaterdag 3 mei

Deze ochtend om half negen landt onze Dreamliner in Brussel. Na een turbulente vlucht van meer dan 13 uur, zonder slaap en een tijdsverschil van 7 uur in ons nadeel, zetten we terug voet op de Belgische KOUDE grond... Twaalf dagen 30 graden en meer... dat went eigenlijk best wel.

Onze missie van vandaag: proberen wakker te blijven tot vanavond en de lieverd gaan ophalen uit zijn zomerkamp.

Deze namiddag is er groepstraining van Canisha in Zottegem. We halen het net niet op tijd om zelf nog te trainen met het grut maar een van onze nieuwe vrijwilligers heeft zich vol enthousiasme gekwijt van die taak hoor ik even later. Wanneer ik de dame in kwestie ontmoet, is ze nog steeds vriendelijk. "Het is wel ne lieven hé..." ... haha, is dat zoveel als zeggen na een maaltijd "'t was speciaal"? ;-)

Wanneer we arriveren in het trainingslokaal, staat Lagun de oren uit te likken van Xena en Lambiek. De deur gaat open, Lagun kijkt in onze richting, stopt even met alles... en keert ons dan de rug toe en speelt verder met zijn collega's. Steek!

Is mijn lieverd boos op mij omdat ik hem twee weken heb achtergelaten? Allicht wel. Jouw verdiende loon vrouwtje.

Zijn harnasje vormt nog steeds een probleem hoor ik en wat ruik ik daar? Zee? Neen, Diane legt me uit dat het vijveraroma is. Meneertje heeft immers een paar keer een duik genomen in de vijver bij hen thuis. Zo heeft hij ook zijn strandvakantie gehad zie.

Dag 493 – zondag 4 mei

We hebben het uitgehouden tot half tien gisteravond maar dan ging het lichtje uit. Als een blok hebben we doorgeslapen tot half elf deze "ochtend". En toch nog moe uit bed...

Lagun zat toen al dertien uur in de bench natuurlijk. Ocharme. Zo zal hij ook nog last krijgen van jetlag...

De hele dag door, zodra hij een kans krijgt, rolt Lagun als een bezetene in het gras in de tuin. Ruikt dat zo lekker na twee weken zonder een voet of poot die de pelouse kon vervuilen? Of is hij zijn vijverparfum ook beu?

Dag 494 – maandag 5 mei

Vandaag mag ik opnieuw gaan werken in Brussel en oh wat piekt het. Zo goed als ik zaterdagavond heb geslapen, zo slecht deze nacht. (Om maar niet te zeggen dat ik niet heb geslapen...)

Lagun piept en jammert in de trein. Ook bij hem piekt het duidelijk om terug te moeten werken. Of komt het doordat ie aan het station in Landegem een ander hondje heeft gespot en de tijd niet heeft willen nemen om zijn traditionele besoin te doen?

Ik merk wel degelijk enkele veranderingen in het kleine grut. Zo is hij een echte veelvraat geworden. Wij zijn niet de enige die er een paar vakantiekilootjes bij hebben op de teller, ook Lagun zit er goed in nu vind ik. Hij krijgt nu minstens 450 gram korrels per dag en zou er vlot meer naar binnen spelen.

Maar met zijn nieuwe eetgewoonte komt ook een nieuw vervelend kantje: meneertje schooit! En hoe! Gisteravond bij het avondeten kwam hij het eten uit mijn bord kijken en toen ik hem negeerde, begon hij te krabben aan mijn been. Bij mijn ontbijt zelfde verhaal en deze middag blaft hij voorwaar naar Patrick wanneer ook hij het grut negeert tijdens zijn lunch! Hm, waar zou hij dat opgepikt hebben?! Hopelijk krijg ik het er snel uit.

Zijn blaffen en grommen naar vogels in de tuin waar ons bureau op uitkijkt, loopt uit de hand. De hele dag is hij enorm onrustig en staat de jongeman heel fel, hij jammert om aandacht en loopt verloren. Het is bijna onmogelijk te combineren met een helse, enorm drukke eerste werkdag en ik voel het weldoende effect van mijn vakantie smelten als sneeuw voor de zon.

Na een kort tuinbezoek in de namiddag kalmeert de lieverd gelukkig een beetje. Misschien waren het gewoon nog naweeën van zijn gemiste toiletbezoek deze ochtend aan het station...

Op de terugweg naar huis in de trein zitten we naast een moeder met haar jonge dochtertje. Dochterlief is niet zo fraai en heeft geen zin om te doen wat moeder vraagt. Integendeel, ze zet het op een oorverdovend krijsen. Ik krimp ineen, zo schel is het. Maar Lagun reageert niet: hij blijft liggen en kijkt met zijn kopje schuin maar daar blijft het ook bij. Snoepje!

Dag 495 – dinsdag 6 mei

Deze ochtend wil Lagun maar niet eten. Met zijn volle, onaangeraakte kom korrels voor zijn neus, staat hij te krabben aan het raam naar de tuin om eerst nog eens buiten te kunnen. Voel je je niet lekker lieverd?

En dan laat hij een gigantische scheet! Mja, je voelde je inderdaad niet zo lekker. Ik nu ook niet meer... ;-)

Wanneer ik achter mijn computer kruip en begin te werken, zet Lagun het op een blaffen voor aandacht. Hij schiet echt in een colère en dat werkt aanstekelijk. Ik brul woest dat het moet gedaan zijn. De arme stakkerd schrikt zich een bult en het is ook gedaan. Hij kalmeert terug tot zijn eigen lieve zelve.

's Namiddags geef ik hem toch de nodige aandacht. Ja liefje, ook ik heb jou gemist hoor. We gaan wat trainen. Vanuit de zetel vraag ik een 'heel' en van daaruit een 'assis voor' en dan terug. Het lukt aardig mits ik de 'assis voor' even ondersteun met een handgebaar. We oefenen op het vasthouden van zaken en het pas afgeven op commando. Babystapjes daar. Lagun laat nog steeds veel te snel los. Vanuit mijn relaxstoel op wieltjes vraag ik vervolgens een tug en Lagun laat me alle hoeken van de living zien. Dolle pret! Ook de 'Va vers' duikelen we nog even op. Die kwam van ver maar zit er nog vaag in precies.

Bart vindt dat zijn adem stinkt en heeft hem al een paar keer zien rijden met zijn poep op het gras. Hij is nochtans vlak voor onze vakantie ontwormd. In de gaten te houden...

Dag 496 – woensdag 7 mei

Ik slaap opnieuw in de zetel deze nacht. Ik heb jetlag, en Barts gesnurk zegt me dat hij dat duidelijk niet heeft. ;-) Lagun blaft verscheidene keren en grommelt af en toe vanuit zijn bench gedurende de nacht. Lap, nu heb ik hier beneden ook geen rust door een man...

Alsof ie nu en dan vergeet dat ik daar in de zetel lig en hij schrikt van mijn geluiden.

Ik neem de late trein deze ochtend en ga eens niet op een plaats van vier stoeltjes zitten maar een met slechts twee zitjes tegenover elkaar. Lagun zit mooi voor me en laat de passanten in het gangpad allemaal met rust maar omgekeerd... iemand slaagt er toch weer in om hem en passant langs achteren te aaien. Niks vragen, niks zeggen, gewoon dat hand naar beneden en beginnen te aaien maar. Man man man. Gelukkig is Lagun The Cute dat al goed gewoon: hij kijkt wel eens op bij een vreemde aanraking maar gaat er zelf niet echt op in.

Vandaag heeft hij ineens lang genot van zijn hertengewei ineens. Hij heeft er een hele poos niet meer naar omgekeken maar nu ligt hij uren na elkaar te knabbelen aan het kleinood met zijn oogjes op ongelooflijk gelukzalig. Dat komt misschien ook doordat ik hem op niks anders meer laat knabbelen. Ik heb dat vroeger te veel toegestaan op zijn touwtjes bijvoorbeeld maar dat is verleden tijd.

De voorbije weken heb ik wel eens de "snoepbal" gegeven vlak na onze aankomst op bureau. Je weet wel, zo een bal met twee gaatjes in waar je snoep kan in stoppen en waar ze zich uren mee amuseren om die snoep eruit te krijgen. Nu ja, minuten lang toch. Wel, Lagun lijkt nu te vinden dat het een verworven recht is en claimt zijn snoepbal steeds sneller. Hij komt stevast voor me zitten aan de andere kant van mijn bureau, aan de kant van zijn speeltjes, begint me dan doordringend aan te staren en wanneer ik hem negeer, wordt het concert. Maar die vlieger gaat niet op meneertje! Vandaag krijg je hem pas later, wanneer je hem niet meer eist. Het is even een drama maar vrouwtje is volhardend en het kleine grut aanvaardt zijn lot.

Binnenkort verhuist de Vertaaldienst van bureau, we trekken helemaal van het gelijkvloers naar de derde verdieping en we gaan even snuisteren in onze nieuwe stek. Omdat ik Lagun overdag ook niet te veel wil 'pesten' met zijn harnas en ik geen alternatief bij me heb, neem ik hem gewoon los mee naar de derde verdieping. Op goed geluk... maar toch met een zakje snoep bij me. ;-) Hij volgt me gedwee de lift in, de lift uit, de nieuwe gang door, voorbij al die open deuren, helemaal tot aan het einde van de gang waar we zullen vertoeven over een paar weken. We laten de deur open staan terwijl we de boel opmeten en trachten te bedenken hoe we met zijn vijven in een bureau moeten passen dat maar de helft zo groot is. Lagun blijft netjes binnen. En telkens wanneer ik merk dat zijn interesse voor die buitenwereld in de gang groeit, roep ik hem bij me. Hij is erg gedwee en na een nieuwsgierige inspectieronde – waarbij hij geenszins terugdeinst voor het duizelingwekkende uitzicht door de grote ramen rondom rond – gaat de lieverd erbij liggen. Ja hij lijkt het wel te zien zitten: een bureau met panoramisch zicht op Brussel en een gang van 100 meter lang zonder tussendeuren zoals beneden... dat komt goed. "Of niet vrouwtje?"

's Avonds krijg ik telefoon van Koen: Yana is niet goed, de verlamming lijkt nu van haar achterhand ook door te zetten naar de voorkant. Of heeft ze zich gewoon overzet tijdens een wandeling in haar rolstoel? Een akelig gevoel besluipt ons allemaal maar de dierenarts dringt ons geen overhaaste beslissingen op. Omdat ik morgen thuis werk, neem ik de lieve kleine meid mee naar huis. 's Nachts slaap ik bij haar op een matras in de living. Lagun gaat zoals steeds in zijn bench maar laat ons de hele nacht niet vergeten dat hij het er niet mee eens is. Jaloers op het zieke kindje...

Dag 497 – donderdag 8 mei

Ik heb geen oog dicht gedaan en sta stijf van de adrenaline. Yana lijkt het alweer veel beter te stellen. Of is dat alleen maar het effect van die olifantendosis cortisone?

We moeten het even uitzitten.

Zodra ik Lagun uit zijn bench laat, kruipt hij er gezellig bij op de matras. Nu ja, 'gezellig'... onstuimig gezellig. Zo zou zelfs Yana geen oog hebben dicht gedaan.

De mormeltjes krijgen eten, ik verzorg Yana en ga aan de slag, zonder moed en zonder rust...

Een man doet onderhoudswerken aan de gevel van het grote gebouw waar onze tuin op uitkijkt. Lagun merkt de man op terwijl hij daar als een soort van spiderman over de gevel aan het kruipen is en schiet in een Franse colère. Haar recht op zijn rug, oren plat naar achteren en blaffen maar. Tja, het is geen normaal zicht natuurlijk, welke hond zou niet blaffen... Ik maak er gebruik van om zijn 'speak'-oefening te doen en dat lukt wonderwel goed!

Lagun zit veel alleen vandaag en dat bekomt hem niet goed. Mijn middagpauze gebruik ik om Yana te proberen te laten ontspannen. Haar lang leven is lopen en zwemmen. Lopen zit er niet meer in en buiten is het pukkeweer dus zwemmen in de vijver is ook geen optie – maar zwemmen in het bad is dat wel! En dat doen we dan ook. Al lijkt het maar een mager alternatief te zijn achteraf voor de voormalige zwemkampioene...

Koen heeft Sven, het voormalige baasje van Yana ook ingelicht over haar toestand en hij springt over de middag ook even binnen om naar zijn poppemie te komen kijken. Ze ligt nog steeds op de matras van deze nacht en wanneer hij gezellig bij haar gaat zitten, komt meneertje jaloers haar natuurlijk wegdrummen en duwt hij haar omver met een speeltje in zijn snoet om toch maar de aandacht weg te stelen. No mercy!

's Avonds hebben we opnieuw afspraak bij de dierenarts voor Yana. Met lood in mijn schoenen, benen van elk 100 kilo, knikkende knieën en met een intussen opnieuw volledig verstijfde Yana verplicht ik mezelf om de auto in te stappen en naar de afspraak te rijden.

Om met een lege auto en een dekentje terug te keren...

Dag 498 – vrijdag 9 mei

Ik kan niet hier in huis blijven waar elk hoekje en elke kamer gevuld zijn met zovele herinneringen aan die lieve kleine meid. Ik sleep mezelf voort naar Brussel samen met Lagun.

Lagun raakt zijn korrels niet aan en ik besef het pas veel te laat. Wanneer het tijd is om te vertrekken naar het station, vind ik hem zelfs niet meer. Ik had Yana's matras opgerold weggeschoven tussen een kast en de tafel waardoor een soort van tunneltje was ontstaan, "matrasrol". Dat vond Lagun blijkaar zo geweldig en daar heb ik hem dus aangetroffen.

We trekken allebei met een lege maag naar onze hoofdstad dus.

Bij de tussenstop in Gent blijft de deur van onze wagon open staan met zicht op het perron. We zitten vlak bij de deur en Lagun ligt onder me. Hij zou zo naar buiten kunnen spurten maar doet het niet. Heel even jammert hij.

Zodra we in het bureau zijn, spurt hij opnieuw naar de hoek van mijn bureau waar zijn speeltjes staan en begint hij zijn "claim"-ritueel. Niet vandaag liefje...

De hele voormiddag blijft hij erg gejaagd en over de middag, wanneer hij zijn harnas terug aan moet, is het opnieuw drama. Uit koppigheid (?) blijft het kleine grut een gans uur naast me rechtstaan in Exki waar ik met een ex-collega ga lunchen. Braaf maar rechtop. Ik besteed er niet te veel aandacht aan.

Op de terugweg doet hij onverwacht een hoopje. Gelukkig heb ik overal, in elke jas en in elke tas wel een paar poepzakjes zitten en ook vandaag is dat niet anders. We zetten de wandeling voort met een 'on y va' en tussen de struikjes vlak voor het bureau geef ik hem nog heel even vrij. Hij stort zich zonder aarzelen in een hoek waar hij anders niet naar om kijkt. Non! Potjandorie, hij is me daar nu toch van iets geweldig goors aan het smikkelen. Ik kan de grote bruine drab niet identificeren maar stinken doet het wel! En blij dat meneertje is!

Terug thuis zie ik Laguns kommetje verweekte en gezwollen korrels staan. Ik was vergeten dat hij niet gegeten had deze morgen. Ocharme kereltje, jij bent allicht uitgehongerd. En ik voel me een belabberd baasje...

's Avonds is er opnieuw MAG-vergadering in de vergaderzaal boven in het café dat dienst doet als ons nieuwe MAG-centrum. Er wordt een presentatie gegeven en het licht moet even uit. Lagun vindt het maar een vreemde bedoening en zet het op een jammeren en begint ergens aan te krabben. Gelukkig houdt hij ermee op zodra ik hem bij me roep. De hele vergadering door is het licht aan, licht uit, licht aan, licht uit...

Lagun staat fel: 't is zottekindjesweer nietwaar. Op wandeling tijdens de pauze passeren we een tuintje met ganzen in. Lagun sleurt me erheen en een evil deel van me kent het vervolg al en laat Lagun kennismaken. Ik let wel op dat hij niet al te veel schade kan oplopen en wanneer hij bijna met zijn snoet bij een van de ganzen is die haar nek door de draad stopt, zeg ik luid 'non'. Net op dat moment knapt de gans vervaarlijk naar hem en hij schrikt zich een bult. Dit is hopelijk 1 vogelobsessie minder...